

Arrest

nr. 71 556 van 8 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. FRANSIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 augustus 2000 en heeft zich op 3 augustus vluchteling verklaard. Op 9 juli 2001 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. De tweede, derde, vierde en vijfde asielaanvraag werden afgesloten met een beslissing houdende weigering tot in overwegingname. Verzoeker diende een zesde asielaanvraag in op 28 mei 2009

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 juni 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 september 2009 en 26 augustus 2010.

1.3. Op 21 september 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 september 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Iraans staatsburger van Perzische origine en verklaart Zoroastriër te zijn. Op 3 augustus 2000 vroeg u voor het eerst in België asiel aan. Op 3 april 2001 nam het Commissariaat-generaal hierin een beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk was. Doordat u hierna evenwel geen gevolg gaf aan de oproep voor gehoor d.d. 28 mei 2001 werd op 11 juli 2001 in deze asielaanvraag door het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling genomen. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u **B(...) F(...) (of B(...)) F(...)** te heten, geboren te zijn op **16 juni 1975** en afkomstig te zijn uit Teheran, Iran. Voorts verklaarde u in het kader van uw eerste asielaanvraag als student aan de universiteit van Teheran lid geweest te zijn van de studentenassociatie Anjomané Daneshdjouyan. Op 10 juli 1999 ging u samen met een vriend naar de universiteit om pamfletten uit te delen. Het kwam toen rond de universiteit tot een confrontatie tussen de politie en protesterende studenten. In het bezit van een vijftigtal pamfletten werd u toen door de autoriteiten opgepakt. Gedurende anderhalve maand werd u vervolgens vastgehouden, ondervraagd over deze studentenorganisatie en pamfletten, en mishandeld. Toen u de autoriteiten wou aanwijzen waar voornoemde pamfletten gedrukt werden, slaagde u erin te ontsnappen. Sindsdien wordt u gezocht door de Iraanse autoriteiten. Na uw ontsnapping leefde u ongeveer een jaar ondergedoken in Iran, waarna u het land verliet. U gaf tevens in het kader van uw eerste asielaanvraag te kennen geen militaire dienstplicht te hebben gedaan in Iran. Op 20 maart 2002 vroeg u een tweede keer in België asiel aan. U **bevestigde de personalia opgegeven in het kader van uw eerste asielaanvraag**. U verklaarde tevens niet te zijn teruggekeerd naar Iran en gaf daarna, in navolging van uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag, te kennen via telefonisch contact met uw ouders en uw oom in Iran vernomen te hebben te hebben dat er constant huiszoeken bij u thuis werden uitgevoerd, dat uw vader gedurende 12 dagen werd opgesloten en dat uw ouders uiteindelijk als gevolg van deze situatie besloten hadden het land te verlaten. Ter staving van uw identiteit en studie in Iran legde u uw Iraans rijbewijs en studentenkaart neer. Op 30 april 2002 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken deze asielaanvraag in overweging te nemen. Vervolgens diende u op 30 april 2003 voor een derde keer in België een asielaanvraag in. Op 20 augustus 2003 nam de Dienst Vreemdelingenzaken hierin een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis). Op 10 december 2003 vroeg u dan voor de vierde keer in België asiel aan. U **bevestigde andermaal de personalia opgegeven in uw eerste asielaanvraag** en gaf tevens opnieuw te kennen sinds uw vorige asielaanvraag niet naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd. In het kader van deze asielaanvraag beaamde u grotendeels de elementen aangebracht in uw eerdere asielaanvragen. U benadrukte nog steeds gezocht te worden door de Iraanse autoriteiten. U gaf ditmaal evenwel ook te kennen in Iran langer dan acht maanden opgesloten te zijn geweest op een onbekende plek, vermoedelijk de Evin gevangenis, alsook er in het verleden lid te zijn geweest van Daftar Tahkim Vahdat, de overkoepelende studentenvereniging, wiens leden door de autoriteiten streng worden aangepakt. Op 2 augustus 2004 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken ook deze asielaanvraag in overweging te nemen. Op 14 oktober 2008 diende u een vijfde asielaanvraag in in België. U bevestigde aanvankelijk uw personalia opgegeven in het kader van uw eerdere asielaanvragen in België (bijlage 26). U trok vervolgens ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken uw eerdere verklaringen met betrekking tot uw identiteit in en verklaarde vervolgens in werkelijkheid **F(...) F(...)** te heten en geboren te zijn op **14 december 1965** in Teheran, Iran. U verklaarde tevens in Iran reeds 2,5 jaar gevangen gezeten te hebben, er op een zwarte lijst van de autoriteiten te staan, nog steeds door deze autoriteiten gezocht te worden en bij terugkeer naar Iran opgesloten of gedood te zullen worden. De oorzaak van uw problemen in Iran gaan terug tot uw militaire dienstplicht. U heeft namelijk tijdens uw dienstdadigheid uw wapen neergelegd en u bent weggelopen van de oorlog. Op 20 oktober 2008 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel andermaal uw asielaanvraag in overweging te nemen.

Op 28 mei 2009 vroeg u voor de zesde keer asiel aan in België. Andermaal gaf u te kennen **F(...) F(...)** te heten en geboren te zijn op **14 december 1965** te Teheran. U verklaarde tevens Zoroastriër te zijn. U gaf te kennen tijdens vorige asielaanvragen over uw ware identiteit gelogen te hebben en in dit verband tevens valse/vervalste (identiteits)documenten te hebben neergelegd. Ook het eerder door u aangehaalde asielrelaas, met name dat u als student vervolgd werd door de Iraanse autoriteiten, was gelogen. U wou met deze leugens uw verleden in Zweden verzwijgen. U deed dit alles uit schrik naar Iran teruggestuurd te worden. In 1985 diende u in Zweden immers een asielaanvraag in, waarna u

door de Zweedse autoriteiten werd erkend als vluchteling. Deze erkenning was gebaseerd op het feit dat u uit Iran gevlucht was nadat u tijdens uw militaire dienstplicht was gedeserteerd. U was immers tijdens uw diensplicht, die plaatsvond tijdens de Iran-Irakoorlog, naar het front in Khoram-Shahr gestuurd. U beschouwde de oorlog evenwel niet als uw oorlog daar u geen moslim bent. Daarnaast werd u er toen met heel wat doden geconfronteerd. Na anderhalve maand legerdienst besliste u daarom te deserteren. Om te kunnen ontkomen maakte u gebruik van een militair voertuig en een vuurwapen. U gebruikte dit vuurwapen toen om controleposten te kunnen passeren. Hierna leefde u zes à zeven maanden ondergedoken in Iran. U slaagde er daarna in naar Zweden te vluchten. Daar verbleef u vervolgens tot 1996. Rond 1995 werd u in Zweden veroordeeld voor feiten die verband houden met een uit de hand gelopen burenruzie. U zat hiervoor toen een gevangenisstraf van zes maanden uit in Zweden. Hierna werd u evenwel door de Zweedse autoriteiten, nadat uw statuut als vluchteling werd ingetrokken en uw Zweedse identiteitsdocumenten werden ingehouden, in 1996 naar Iran teruggestuurd. Bij uw aankomst in Iran werd u op de luchthaven gearresteerd. U werd vervolgens zes à zeven maanden opgesloten in de gevangenis. In deze periode werd u met gebruik van geweld ondervraagd over ondermeer uw verblijf in het buitenland, uw desertie in het verleden en eventuele banden met de Moedjahedin. U weet niet waar u juist vastzat en kreeg in die periode ook geen bezoek van familie. Na het overhandigen van een borg, het inleveren van uw shenasnameh (geboorteboekje) en het ondertekenen van een belofteverklaring waarin u aangaf uw legerdienst te zullen afmaken, de islam te zullen respecteren en islamlessen te zullen volgen, werd u toen vrijgelaten. Na uw vrijlating verbleef u eerst ongeveer twee weken bij uw ouders in Teheran. Daarna begaf u zich naar het noorden van Iran, naar Shahr Zavar, waar uw vader een huis heeft. Ofschoon u was opgedragen de rest van uw legerdienst te voltooien, deed u dit niet. Als Zoroastriër beschouwt u immers Iran als een door de Arabieren bezet land. Ook de opgelegde islamitische lessen volgde u niet. U verbleef een jaar of twee in Shahr Zavar. Daarna verbleef u bij familie in Meshad en Tabriz. Tijdens uw verblijf in Iran begon u oproepingsbrieven van de rechtbank te krijgen. U ging hier niet op in. Tevens begonnen de autoriteiten bij u thuis binnen te vallen op zoek naar u. Er werden tijdens deze invallen vragen gesteld over u en meermaals werd uw vader voor verder verhoor meegenomen. Ook uw moeder werd één keer meegenomen. Tevens werden bij deze invallen heel wat spullen van u en uw vader in beslag genomen. Door wat in beslag genomen werd, kwam toen ook uw vader in de problemen. In 2000 slaagde u er in uit Iran te vluchten. Het was uw bedoeling naar Zweden terug te keren, maar u werd in België afgezet. U had geen andere keuze dan hier toen asiel aan te vragen. Na uw vertrek uit Iran hielden de convocaties van de rechtbank aan. Uiteindelijk werd u voor uw desertie tijdens de oorlog en voor andere feiten zoals het bezit van illegale publicaties (boeken, kranten ed.) en het verdelen van antiregimepamfletten bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar, 74 zweepslagen en de inbeslagname van de woning die voorheen in borg was gegeven. Tussen uw vierde en vijfde asielaanvraag in België verliet u België en begaf u zich naar Zweden. U verbleef daar van 26 maart 2006 tot 22 februari 2007. U vroeg er geen asiel aan en had de intentie er te huwen om er te kunnen blijven. U werd evenwel door de Zweedse autoriteiten naar België teruggestuurd. U vreest bij terugkeer naar Iran opgesloten en gedood te zullen worden.

Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje); twee Iraanse rijbewijzen op uw naam; de shenasnameh en mellikaart (nationale kaart) van uw vader; een oproepingsbrief van de revolutionaire rechtbank in Teheran, d.d. 20/11/1386 (Iraanse kalender, stemt overeen met 9 februari 2008 volgens de Gregoriaanse kalender), waaruit ondermeer blijkt dat u beschuldigd werd van medeplichtigheid aan het verspreiden van leugens tegen het regime; een oproepingsbrief van de revolutionaire rechtbank in Teheran, d.d. 18/02/1387 (7 mei 2008), aangaande een borg die u als beschuldigde dient te betalen; een oproepingsbrief van de revolutionaire rechtbank in Teheran, d.d. 10/03/1387 (30 mei 2008), waaruit eveneens blijkt dat u beschuldigd werd van medeplichtigheid aan het verspreiden van leugens tegen het regime; een vonnis van de revolutionaire rechtbank in Teheran, d.d. 20/04/1387 (10 juli 2008), waaruit blijkt dat u voor de u ten laste gelegde feiten (o.a. medeplichtigheid en bijdrage aan de verspreiding van leugens tegen het regime) op de datum van dit vonnis bij verstek werd veroordeeld tot 74 zweepslagen en 5 jaar opsluiting; een beslissing van de revolutionaire rechtbank in Teheran, d.d. 15/07/1387 (6 oktober 2008), tot confiscatie en publieke verkoop na uw veroordeling bij verstek van de door u neergelegde borg; twee brieven van uw vader gericht aan u, één d.d. 20 oktober 2003 en één ongedateerd, waarin hij duidelijk maakt dat de Iraanse ordediensten nog steeds op zoek zijn naar u en hem een aantal keer voor ondervraging hebben meegenomen; en tot slot ook nog uw Zweedse identiteitskaart, geldig tot februari 2006.

B. Motivering

Na onderzoek van al uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er

immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal met betrekking tot uw vluchtelingenstatuut in het verleden in Zweden niet in overeenstemming zijn met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal meermaals medio jaren 1980 in Zweden asiel te hebben aangevraagd en vervolgens door de Zweedse autoriteiten als vluchteling erkend te zijn. Deze erkenning was gebaseerd op het feit dat u Iran was ontvlucht nadat u tijdens uw legerdienst was gedeserteerd. Na een strafrechtelijke veroordeling in Zweden en het uitzitten van een gevangenisstraf in dit verband werd uw vluchtelingenstatuut in 1996 door de Zweedse autoriteiten ingetrokken en werd u datzelfde jaar door de Zweedse autoriteiten naar Iran gerepatriëerd (gehoorverslag CGVS I, p. 3 en gehoorverslag CGVS II, p. 3 en 4). Uit informatie van het Zweedse Migrationsverket waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt evenwel dat u door de Zweedse autoriteiten **nooit als vluchteling werd erkend**. Wel blijkt hieruit dat u op 18 november 1985 in Zweden asiel aanvroeg en nog diezelfde maand een permanente verblijfvergunning kreeg afgeleverd door het Zweedse Migrationsverket. Na uw veroordeling door een Zweedse rechtbank voor strafrechtelijke feiten werd uw verblijfsvergunning in Zweden ingetrokken en werd u op 30 oktober 1996 door Zweden naar Iran gerepatriëerd.

Voorts dient te worden vastgelegd dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden door het indienen van opeenvolgende asielaanvragen onder een valse identiteit en een vals vluchtrelaas en door het neerleggen van valse identiteitsdocumenten. U vroeg immers op 3 augustus 2000 in België asiel aan als B(...) F(...) (of B(...) F(...)), geboren op 16 juni 1975 in Teheran, Iran. U gaf te kennen ten gevolge van uw politieke activiteiten als student vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten. In uw tweede asielaanvraag bevestigde u uw personalia opgegeven in het kader van uw eerste asielaanvraag en staaft u uw identiteit en profiel door het neerleggen van een Iraans rijbewijs en uw Iraanse studentenkaart. Ook in het kader van uw derde en vierde asielaanvraag bevestigde u deze personalia en uw profiel als politiek actief student in Iran. In het kader van uw vijfde asielaanvraag bevestigde u aanvankelijk uw personalia opgegeven in het kader van uw eerdere asielaanvragen in België (bijlage 26). U trok vervolgens echter uw eerdere verklaringen met betrekking tot uw identiteit in en gaf spontaan te kennen in werkelijkheid **F(...) F(...)** te heten en geboren te zijn op **14 december 1965** in Teheran, Iran. U bracht tevens een volledig nieuw asielrelaas. U verklaarde ditmaal Iran ontvlucht te zijn omdat u gezocht wordt door de Iraanse autoriteiten wegens uw desertie in het kader van uw militaire diensplicht ten tijde van de oorlog Iran-Irak in de jaren '80. Bij uw huidige (zesde) asielaanvraag bevestigde u deze laatste personalia en asielmotieven. U gaf aan in het kader van uw huidige asielaanvraag de waarheid te willen brengen en stelde in het verleden meermaals een valse identiteit en valse vluchtmotieven te hebben gebruikt/ingeroepen en dit om uw verleden in Zweden te verzwijgen en uit schrik naar Iran teruggestuurd te worden (CGVS I, p. 5). Deze uitleg ter zake kan evenwel niet als aanvaardbare verschoningsgrond voor uw bedrieglijke handelswijze worden aanzien. Uit informatie aanwezig in uw asieldossier blijkt bovendien dat u ook in Zweden in het verleden verschillende identiteiten gebruikte (F(...) F(...), ° 14 december 1965 in Iran en S(...) B(...) M(...), ° 1969 in Iran). Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven te allen tijde zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit en vluchtmotieven. Uw algemene geloofwaardigheid komt door voorgaande vaststellingen ernstig in het gevaar.

Opgemerkt dient tevens te worden dat aan de nieuwe elementen aangehaald bij uw huidige asielaanvraag met betrekking tot uw problemen in Iran (u zou na uw terugkeer uit Zweden in 1996 in de gevangenis zijn terecht gekomen wegens uw desertie in het verleden, zou sinds uw vrijlating actief gezocht worden door de Iraanse autoriteiten en zelfs bij verstek veroordeeld zijn tot zweepslagen en vijf jaar opsluiting) evenmin enig geloof kan worden gehecht. Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat geen enkele bewijskracht kan worden toegekend aan de drie door u neergelegde convocatiebrieven, de beslissing tot confiscatie van de door u neergelegde borg en het vonnis d.d. 20/04/1987 (10 juli 2008), alle opgesteld door de revolutionaire rechtbank in Teheran. Uit het resultaat van een onderzoek naar de authenticiteit van deze vijf documenten blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van deze door u neergelegde documenten omdat er niet voldaan is aan een aantal formele en inhoudelijke vormvereisten. Door deze documenten, die de kern van uw relaas betreffen, neer te leggen, blijkt dat u andermaal de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachtte te misleiden en in uw huidige asielprocedure in manifeste leugens en bedrog blijft volharden. Deze vaststelling wordt nog extra kracht bijgezet door enkele ernstige tegenstrijdigheden in uw

opeenvolgende verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u aanvankelijk tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 21 september 2009 na uw repatriëring door de Zweedse autoriteiten naar Iran eerst drie à vier maanden in de gevangenis te hebben doorgebracht. U werd hierna vrijgelaten onder de belofte dat u ondermeer de resterende tijd van uw verplichte militaire dienst zou volbrengen (CGVS I, p. 4). U werd daarom na uw vrijlating gekazerneerd in Koerdisch gebied, waar u begon met een opleiding van 6 maanden. Na twee maanden hield u het evenwel voor bekeken en deserteerde u opnieuw (CGVS I, p. 4). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter na uw repatriëring door Zweden eerst 6 à 7 maanden in de gevangenis te hebben doorgebracht. Vervolgens werd u vrijgelaten nadat u ondermeer had beloofd de resterende dienstdienst van uw legerdienst te zullen volbrengen. U hield zich evenwel niet aan deze belofte. Na uw vrijlating verbleef u nog eerst twee weken bij uw ouders in Teheran, waarna u tot uw vertrek naar België onderdook in het noorden van Iran (CGVS II, p. 4, 6). Bij confrontatie met deze verschillen in uw opeenvolgende verklaringen repliceerde u op weinig afdoende wijze enkel dat u het de vorige keer "waarschijnlijk verkeerd had gezegd" (CGVS II, p. 8). Gelet op wat voorafgaat kan aan de bij uw zesde asielaanvraag aangehaalde asielmotieven dan ook geen enkel geloof gehecht worden. De elementen die wijzen op een gebrek aan geloofwaardigheid zijn daarenboven van die aard dat ze het onmogelijk maken een correct beeld te vormen van uw werkelijke achtergrond of reële situatie; meer bepaald op de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Het is voor dit laatste van primordiaal belang een reëel of geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door het geheel van voorgaande bedrieglijke aspecten maakt u die beoordeling onmogelijk.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij een ander licht kunnen werpen op de bovenstaande beslissing. Uw shenasnameh, uw rijbewijzen, de shenasnameh en de melikaart van uw vader staven uw werkelijke identiteit, maar doen geen afbreuk aan de vaststelling dat u op intentionele wijze getracht heeft de Belgische asielinstanties herhaaldelijk te misleiden door eerder een valse identiteit op te geven. Hoe dan ook wijzigen deze identiteitsdocumenten niets aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door u naar voren gebrachte asielmotieven. De vijf documenten van de revolutionaire rechtbank van Teheran kwamen hierboven reeds aan bod. De twee brieven van uw vader kunnen bezwaarlijk als een objectief bewijs van de door u beweerde problemen worden weerhouden. Uw Zweedse identiteitskaart staat louter uw verblijf in Zweden, maar geeft op zich geen enkel uitsluit op basis van welke wettelijke regeling / welk statuut u die identiteitskaart heeft verkregen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker in hoofddorde aan dat gelet op de documenten die hij heeft ingediend en de elementen van zijn vluchtrelaas zoals uiteengezet naar aanleiding van de interviews op 21 september 2009 en 26 augustus 2010 geen redelijke twijfel kan bestaan aangaande de gegrondheid van de vrees die hij ondergaat. Hij betoogt dat op geen enkele wijze wordt geëxpliciteerd waarom er niet zou voldaan zijn aan "een aantal formele en inhoudelijke vormvereisten" van de drie neergelegde convocaties, de beslissing tot confiscatie en het vonnis en stelt dat over de andere vijf documenten zelfs met geen woord wordt gerept. In ondergeschikte orde wijst verzoeker erop dat het CGVS op geen enkele wijze de weigering van de subsidiaire bescherming motiveert, terwijl hij, gelet op de algemeen gekende onrustige situatie en gelet op de specifieke bedreigende situatie die gold en geldt voor verzoeker, aanspraak kan maken op het statuut van subsidiaire bescherming. In meest ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toepassing van de artikelen 39/2 en 39/76, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot zijn vluchtelingenstatuut in het verleden in Zweden niet in overeenstemming zijn met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, (ii) hij getracht heeft de Belgische autoriteiten

intentioneel te misleiden door het indienen van opeenvolgende asielaanvragen onder een valse identiteit en een vals vluchtrelaas en door het neerleggen van valse identiteitsdocumenten, wat zijn algemene geloofwaardigheid ernstig in gevaar brengt, (iii) aan de nieuwe elementen aangehaald in zijn huidige asielaanvraag met betrekking tot zijn problemen in Iran evenmin geloof kan worden gehecht, en (iv) de door hem neergelegde documenten niet van die aard zijn dat zij een ander licht kunnen werpen op de beslissing.

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker de eerste twee weigeringsmotieven, namelijk dat zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot zijn vluchtelingenstatuut in het verleden in Zweden niet in overeenstemming zijn met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie en hij getracht heeft de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden, die steun vinden in het administratief dossier niet betwist laat staan ontkracht. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.4. Aangaande het betoog van verzoeker dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze en voor geen van de vijf genoemde documenten, met name drie convocaties, een beslissing tot confiscatie en het vonnis van 20 april 1987 (lees: Iraanse jaartelling 1387; Gregoriaanse 2008), geëxpliciteerd wordt waarom er niet voldaan is aan *“een aantal formele en inhoudelijke vormvereisten”*, dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing klaar en duidelijk wordt verwezen naar *“het resultaat van een onderzoek naar de authenticiteit van deze vijf documenten”* waaruit blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van deze vijf documenten omdat er niet voldaan is aan een aantal formele en inhoudelijke vormvereisten. De Raad stelt vast dat het resultaat van het onderzoek toegevoegd is aan het administratief dossier (stuk 26 landeninformatie, stuk 1 antwoorddocument CEDOCA IR2009-068 van 5 oktober 2009, antwoord van 2 april 2009). Indien verzoeker inzage had gevraagd van zijn dossier en/of eventueel kopieën had opgevraagd van het resultaat van het onderzoek naar de authenticiteit dan zou hij op de hoogte zijn van de motieven van dit motief, namelijk het feit dat 2 onafhankelijke Iraanse advocaten die als betrouwbaar en deskundig bekendstaan onafhankelijk van elkaar tot hetzelfde besluit kwamen, namelijk dat de voorgelegde documenten vals zijn.

De motieven op basis waarvan aan de authenticiteit wordt getwijfeld worden eveneens uiteengezet in het antwoorddocument en kunnen worden geraadpleegd door verzoeker. Deze gegevens worden inhoudelijk niet weerlegd door verzoeker. Derhalve toont verzoeker niet aan dat de feitelijke vaststellingen en de gevolgtrekkingen die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daaruit afleidt, onjuist zouden zijn. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal op correcte heeft vastgesteld dat verzoeker andermaal de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachtte te misleiden.

De Raad stelt vast dat de ernstige tegenstrijdigheden in verzoekers opeenvolgende verklaringen niet worden betwist noch ontkracht. Deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

In tegenstelling tot verzoekers bewering heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing wel gemotiveerd waarom de andere vijf documenten niet in overweging worden genomen, namelijk omdat *“de door u neergelegde documenten (...) niet van dien aard (zijn) dat zij een ander licht kunnen werpen op de bovenstaande beslissing. Uw shenasnameh, uw rijbewijzen, de shenasnameh en de mellikaart van uw vader staven uw werkelijke identiteit, maar doen geen afbreuk aan de vaststelling dat u op intentionele wijze getracht heeft de Belgische asielinstanties herhaaldelijk te misleiden door eerder een valse identiteit op te geven. Hoe dan ook wijzigen deze identiteitsdocumenten niets aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door u naar voren gebrachte asielmotieven. (...) De twee brieven van uw vader kunnen bezwaarlijk als een objectief bewijs van de door u beweerde problemen worden weerhouden. Uw Zweedse identiteitskaart staat louter uw verblijf in Zweden, maar geeft op zich geen enkel uitsluit op basis van welke wettelijke regeling / welk statuut u die identiteitskaart heeft verkregen.”* De Raad herhaalt dat deze laatste documenten niets afdoen aan de vaststellingen dat de ter ondersteuning van zijn vluchtmotieven ingediende convocaties, de beslissing tot confiscatie en het vonnis van de rechtbank van Teheran vals zijn en verzoeker andermaal een poging heeft ondernomen om op intentionele wijze de Belgische autoriteiten te misleiden.

2.5. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat de bestreden beslissing op dit punt

wel degelijk gemotiveerd is. Verder dient te worden benadrukt dat het de taak is van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en dat deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst naar zijn feitenrelaas zoals uiteengezet met betrekking tot zijn aanvraag van de vluchtelingenstatus en stelt dat gelet op de specifiek bedreigende situatie die gold en geldt voor verzoeker, hij aanspraak kan maken op het statuut van subsidiaire bescherming. De Raad merkt op dat naar aanleiding van het bovenstaand onderzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Met de verwijzing naar "de algemene gekende onrustige situatie" toont verzoeker niet aan dat hij in Iran bij een terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf en zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

Tot slot wijst de Raad erop dat waar verzoeker aanhaalt dat het volstaat dat hij het bestaan van objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging, verzoeker met zijn betoog voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de onbetwiste weigeringsmotieven en de vaststelling dat de documenten die worden ingediend ter staving van zijn vluchtmotieven vals zijn, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS